

Bevis. Det tredje Bevis, siger Ministeren, „ligger i, at i alle de Udtalelser, som have været fremsatte gennem Aarhundreder — man kan i al Fald sige: i de to sidste Aarhundreder — om Landets Forsvar, har Kjøbenhavns Befæstning været medoptaget“. Det er endda godt, at Ministeren indskrænker sig til „de to sidste Aarhundreder“; han indrømmer altsaa, at hvad man mente om det Spørgsmaal paa Valdemar den Stores Tid, og hvad der fremkom den Gang, betyder ikke Noget. Seg vil nu for Resten gjerne vide, hvem det er, som har fremsat disse Udtalelser i de forrige Aarhundreder, om der da var nedsat Kommissioner om Kjøbenhavns Befæstning, om det er Udtalelser, der ligger nogetsomhelst Vægt paa, eller om det er private Utringer ud i Luften, der tilshueladende kunne tage sig meget godt ud, men som der ikke ligger nogetsomhelst videnstabeligt eller blot militært Bevis bagved. Det hele Bevis ligger altsaa i, at „gennem Aarhundreder“ eller, som den ærede Minister dog velvilligt indskrænker sig til, „i de to sidste Aarhundreder“ skal der være kommet Noget frem om Kjøbenhavns Befæstning. Hvis Nogen føler sig tiltalt af den Slags Beviser, vil jeg sige, det undrer mig. Seg kan ikke en Gang tænke mig, at de Militære skulde finde det Bevis vægtigt. Og saa gjør Ministeren endda lige strag en Undtagelse, han siger: „Den store Kommission i 1866 talte ikke om Kjøbenhavns Befæstning.“ Tidligere Aarhundreder havde man levende beskæftiget sig dermed, men mærkeligt nok: i 1866 efter de to slesvigiske Krige, som maa være levende for enhver Tante om Forsvaret nu — thi det maa vel være den levende Tante om Forsvaret nu, hvordan vi have ført de to slesvigiske Krige — efter dem udtalte i 1866 den store Kommission, som den kaldes, Intetsomhelst om Kjøbenhavns Befæstning. Først i 1872 begynder man at tale om Kjøbenhavns Befæstning. Seg tror derfor ogsaa, at man vilig kan lade de andre Aarhundreder hvile og gaa ud fra 1872, og saa efterhaanden, som det nuværende Ministerium har siddet, er det egentlig, at vi have faaet dette manet frem og fremstillet som Danmarks Livssag, hvad ogsaa den ærede sidste Taler udtalte. Seg skal imidlertid følge Sagen lige til Slutningen. Den ærede Minister siger saa: „At Kjøbenhavns Befæstning i Virkeligheden maa høre med som nødvendigt Led i Forsvarsvæsenet, forekommer mig at ligge deri, at, naar man fra de Saghyndiges Side har gjort dette gjældende, og fra den modsatte Side har gjort det Modsatte gjældende, saa har man deduceret ud fra, om Nogen kunde tænke sig et

Forsvar, naar Fjenden sad i Kjøbenhavn, om Nogen kunde give en rimelig Fremstilling af, hvorledes man saa skulde forsvare Landet, saa at man kunde se, om det blot kunde tænkes, at Fjenden kunde sidde i Kjøbenhavn, og Forsvaret dog blive forstaaet.“ Det er meget uklart udtrykt, men Meningen maa altsaa være den, at den ærede Minister gaar ud fra den populære, læge Tante, at naar Kjøbenhavn er taget, saa er det forbi, og det kan han maafe have Ret i. Derfor skulle vi befæste Kjøbenhavn, til syvende og sidst er alt det Militære, Politiske, ja i Virkeligheden Aktuelle, som den ærede Minister siger, dette, at naar Kjøbenhavn er taget, saa er det forbi med Landet, og derfor skulle vi befæste Kjøbenhavn. Nu synes jeg dog, at det Modspørgsmaal vilde være naturligt om det ikke vilde være forbi med Landet, naar vi befæste Kjøbenhavn, og dernæst det Spørgsmaal, om det ikke ogsaa vilde være forbi, naar Kjøbenhavn var befæstet og det hele øvrige Land taget. Seg tror, at det ikke skal være vanskeligt for ærede Medborgere at svare paa dette Spørgsmaal. Seg skal ikke nægte, at man har en naturlig Lyft til at tage de Erfaringer med i Betragtning, som man selv har indhøstet. Foruden disse 2 slesvigiske Krige kan jeg da henvise til den fransk-tydske Krig. Der var det jo ikke saaledes, at de franske Generaler vare helt flette, om end de vare mindre gode end de tydske; tværtimod, der var jo enkelte udmærkede Hærsførere deriblandt. Det var heller ikke saaledes, at de franske Tropper vare feige; tværtimod, de viste den allerstørste Bravour; alligevel bleve de slaede af den simple Grund, at Tyfterne i hver evige Træfning vare dem fuldkomment overlegne. Dernæst havde Frankrig ogsaa Befæstninger i Metz og Paris og alligevel saa vi, at disse Fæstninger maatte overgive sig. Seg tror, at det er Noget, som Alle Krigshistorikere, Taktikere, Teknikere o. s. v. ere enige om, at der er ikke nogen Fæstning i Verden, som kan holde sig, og derfor tror jeg heller ikke, at Nogen kan paastaa, at Kjøbenhavn som Fæstning kan holde sig. Man har henvist til Alliancer, men man har aldrig nogenstunde sagt, hvad det var for Alliancer. Derfor synes jeg, at den ærede Krigsminister skylder os, naar han forlanger saadanne Summer, en Forklaring af, hvad det egentlig er for en Krigsplan, han har. Seg synes, at naar vi skulle forsvare os, saa maa vi ogsaa vide, hvad det er for en Fjende, vi skulle forsvare os imod. Den ærede Krigsminister har sagt ved en anden Leilighed, at det var Galskab at tænke sig, at vi nogenstunde kunde komme til at slaas med Sverig-